

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΕΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὰ δηλητήρια κατά την αρχαιότητα. Πώς έτιμώρην τον Έρακλέα ή γυναίκα του για τις άπιστίες του. Έδηλητηρίασις των γερέντων στη Τριά. Μιθριδάτης ό δηλητηριεφάγος! Πώς την έπαθε. Οι άρχαίοι Άθηναίοι και τό κώνειον. Ό μύθος περί μανδραγόρα. Ό αρχιφαρμακευτής. Δηλητήρια και έρωτικά φίλτρα. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α δηλητήρια είνε γνωστά από των παναρχαίων χρόνων. Τό περίεργο μάλιστα είνε, ότι ή αναζήτησίς τους, ή παρασκευή τους και ή χρησιμοποίησι τους είνε έργον των γυναικών και όχι των άνδρων.

Η πρώτη γυναίκα που είνε έποικήσει ειδικότητα στα δηλητήρια, είνε, κατά την παράδοσιν, ή Έκάτη, της οποίας... μαθήτριες ύπηξαν ή περίφημη μάγισσα Κίρκη και ή διαδόχη φαρμακευτρια Μήδεια.

Ό Όμηρος γράφει κάπου, ότι ή σύζυγος του Έρακλέους Δημαίτρα, θέλοντας να τον τιμωρήσι για τις άπιστίες του, άποφάσισε να τον φαρμακώσι. Προς τούτο, έφάρξε τον χιτώνα του με αίμα παρμένο από τον κένταυρο Νέσσο, ό οποίος είνε δηλητηριαστέ από τη Λερναία Ύδρα, κι έτσι έξέκαμε τον άτυχό ήρωα.

Άργότερα, στη νήσο Τριά ύπήρχε εν νήσους ή άστία δέν κατανοούσαν καθόλου από τό νόμο και κατά την όποία κάθε γέρος, μόλις περνούσε τό έξηκοστό έτος της ηλικίας του, έφρασε να δηλητηριάζεσαι.

Τό άπάνθρωπο αυτό μέτρο είνε κριθεί άπαράτητο, γιατί τό νησι ήταν μωρό και γιατί δέν έπαρνούσε για τη συντήρησι πολλών κατοίκων. Άργότερα, ή συνήθεια αυτή μετεφέρθη από τους άποίκους στη Μασσαλία, αλλά εκεί δέν διατηρήθηκε παρά λίγο διάστημα και κάπου καταργήθηκε.

Κατά την έποχή όμως αυτή διεκρίθησαν πολλές φαρμακευτριες, ή όποιες διεπράτταν δηλητηριάσεις επί πληρωμή ή χορηγούσαν διάφορα μαγικά φίλτρα, πού είναν να προκαλούν ή να άπομακρύνουν τον έρωτα.

Η δράσις των γυναικών αυτών είνε έπεκταθεί τότε μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε έθελασθήσαν έπειτα άνθισθη νόμοι και έτακολούθησαν πολιούργημας θανατικές καταδίκες, προς περιορισμόν του κακού.

Τόν ίδιο περίπου καιρό ήμιασε κι ό βασιλευς του Πόντου Μιθριδάτης, ό οποίος, φοβούμενος μήπως δηλητηριασθή από τους έχθρούς του, έπαυσε κάθε μέρα με κρύες δόσεις δηλητηρίου, για να έξουσιώσθ σ' αυτά τον όργανισμό του και να έξασφαλίσθ τη ζωή του.

Όταν όμως κάποτε νικήθηκε από τό στρατηγό των Ρωμαίων Πομπηίο, και θέλησε να δηλητηριασθή, τό δηλητήριο δέν του έπέφερε καμιά ένέργεια κι ό Μιθριδάτης, ελάνω στην άπελπισία του, διέταξε ένα στρατιώτη του να τον σκοτώσι με τό ξίφος.

Κατά τους χρόνους αυτούς, ή δηλητηριάσεις ήσαν άρκετά συνηθισμένες. Τρεις από τους έξοχωτέρους Άθηναίους, ό Θεμιστοκλής, ό Περικλής και ό Δημοσθένης, αυτοκτόνησαν, κατά τη μαρτυρία των ιστορικών, με δηλητήριο.

Έπίσης έξη εν όλω στρατηγοί των Άθηναιών, πού είναν ήττηθει στον πόλεμο, καταδικάσθηκαν να θανατωθύν, πίνοντας κώνειο, την ίδια δε τύχη ύπέστη και ό μεγάλος φιλόσοφος της αρχαιότητας Σωκράτης.

Τά γνωστότερα από τά χρησιμοποιούμενα τότε δηλητήρια, ήσαν τό αίμα του ταύρου, ή σαλιμάνια, τό κωμάνιμονον δηλαδή τό τρελό μέλι, τό έπαλαιούμενον και Ποντικόν από τον τόπο της καταγωγής του, τον Πόντο, τό δηλητήριο των φρειδιών και ή κανθαρίσι.

Από τά μεταλλικά δηλητήρια άναφέρονται ό ύδροφύργος, ό λιθάργυρος, τό άρσενικό, τό μολύβδοχο ψευμίθο και από τά φυτικά τό κώνειο, τό όπι, ή ευθάλια, ό υσκαίμος (σκυλοκρέμνυδο), τά μαντιάρια, τό άκόκκινον, τό πανθηροκόκκινον και ό έλλέβορος.

Έπίσης μεταξύ των δηλητηρίων συγκαταλέγεται και τό ζουμί της ροδακανθής, τό όποιο περιείχε δηλητηριώδες ιδιότητες και έχρηματοποιείτο συνήθως από τους Αιγυπτίους ίερείς προς δηλητηρίαση των ιερουόλων.

Δραστικάτο τέλος δηλητήριο έθερωετό και ό μανδραγόρας.

Έπίστευαν όμως ότι τό ξεροξομά του δέν έφρασε να γίνη με άνθρώπινα χέρια. Γι' αυτό τον τραβούσαν και τον ξεροξούσαν μαύρα σκυλιά, τά όποια έβεναν από τό φυτό. Λένε μάλιστα, ότι τη στιγμή του ξεροξομάτος, ό μανδραγόρας έβγαζε κάτι παράξενα ξερωπητά, σαν να θηρούσε!...

Στη Ρώμη κατά τους μετέπειτα χρόνους και ιδίως επί της βασιλείας του Τιβεριού, δηλαδή κατά τις αρχές του 1ου μ. Χ. αιώνα, άρχισαν να χρησιμοποιούνται δηλητήρια που προκαλούσαν τό θάνατο αγά—αγά κι' όχι άμέσως.

Τότε διεκρίθη και ή περίφημη φαρμακευτρια Λουκουστία, ή όποία κατ' έντολήν της αμωδούρου αυτοκρατορίας Άγριππίνης και του σκληροτάτου γιου της Νέρωνος, έδηλητηρίασε πάμπολλα άτομα και άτόχησε άπεριόριστη δύναμη.

Κατά τον μεσαιώνα ή μέθοδος των δηλητηριάσεων μετεδόθη και στο Βυζάντιο, όπου θανατώθηκαν από δηλητήριο δυό αυτοκράτορες, εκ των όποιων ό ένας δηλητηριάστηκε από την ίδια τη σύζυγό του.

Κατά την έποχή αυτή, ή δηλητηριάσεις έγενεσθησαν σ' όλες τις χώρες και κι' από επενήθησαν διάφορα άντίδοτα έναντιον των, μεταξύ των όποιων κατέχουν πρωτεύουσα θέσι ή θρησκιακή και ή μαγαδόσκηνη ή σούνη του Μιθριδάτη.

Κατά τον μεσαιώνα επίσης ήμιασε και ό Γερμανός κολόγερους Βαλεντινός, ό οποίος σε άποσις συνάδειουσι τον ήθελαν να γίνουν παρχής και προγάρτοιρες —ένειδη τό πάχος έθερωετό τότε άλάφιαστο σημείο άγιστότης— χορηγούσε διάφορα φάρμακα. Πολλές φορές όμως έκανε λάθος στην παρασκευή των μωζουριών του κι' έδηλητηρίασε έτσι πολλούς κολόγερους.

Τόν ίδιο καιρό στη Βενετία είνε δημοφρηθεί έξωριστό αξίωμα, τό του αρχιφαρμακευτή, στον όποιο άντεβίθετο ή δηλητηρίαση κάθε άτομου, ιπότητων και εκαικινούτων στη δημοκρατία.

Περφίμως μεταξύ των Βενετσιάνων φαρμακευτών άπέμεινε και ό Μιχαέλο Μάκκιο, ό οποίος με τους σπόρους κάποιου δηλητηριώδους φυτού, έφαρμακώσεν, έντολή του Λόγη, τους βασιλείς της Κύπρου, που έθερωόντο έλθροί της Βενετίας.

Προκειμένου να δηλητηριασθύν κατά τη μεσαιωνική έποχή έξέχοντα πρόσωπα, έχρηματοποιείτο τό άρσενικό, ιδίως δε από τον όλο των Βοργιών.

Ό 'Αλέξανδρος Βοργιάσις, ό οποίος μετ' αυτά εχημάτισε Πάπας, καθώς και ό γυός του Κάισαρ και ή περιούλλητή για την φμορφά της και για τις κακοτυχίες της Λουρητία, έξέκαμαν πλείστους... φίλους και άνταύλους των, χρησιμοποιοώντας οκνευσίες άρσενικού.

Κατά τους νεότερους χρόνους, άναφέρονται τρομεροί δηλητηριαστές οι Ήρσούτα, οι όποιοι, εκτός των άλλων, έπόησαν τό φυτίλι των λόγων με διάλυση άρσενικού όξος, κι' έτσι με τους έξερκαμένους άποιούς έδηλητηρίαζαν τά θύματα τους.

Κατ' αυτόν τον τρόπο λέγεται, ότι έθανατώθη και ό περιφίμως Πάπας Κλήμης. Άλλά και για τον αϊρετικό Άρειο ύπάρχει μια παράδοσις, κατά την όποια έδηλητηριάσθη με δραστικό δηλητήριο, τό όποιο του έραξεν μέσα στην Άγία Μετάληψη.

Λίγο άργότερα, ήμιασε στην Ίταλία ή διάσημη φαρμακευτρια Τοφάνα, ή όποια μεταχειρίζεταν ένα ύγρο δικής της έφευρέσεως, με τό όποιο έστειλε στον τάφο έκατόμβη εν όλω άτομα και μεταξύ αυτών δυό Πάπας και πολλούς έπισμους του κράτους.

Τό ύγρο της αυτό άποτελείται, κατά πύσαν πιθανότητα, από μίγμα άρσενικού, μολύβδου και κανθαριδών και άρωσαν πεντέξη σταγόνες για να έπαφούν τον θάνατο.

Στην Τοφάνα κατέφευγαν και πολλές νεόνυμφες και κυρίες ενγενών, ή όποιες έμυρωπνήθουν, άντι άδραστήσις άμοιθής, τό άποτελεσματικώτατο φάρμακό της και έξυμάρθουν μ' αυτό τους άτυχής συζύγους των.

Κατά τους ίδιους χρόνους ήμιασε και ή περίφημη Γαλλίσις φαρμακευτρια κόρησα Μπινθιλλιέ, ή όποια είνε ως συνεργό στην εκκληματική της δράσι τον φαρμακευτικό Γιλαστέ.

Η Λουρητία Βοργία.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ... ΕΓΓΡΑΦΑ

Δημοσιεύουμε πάλι σήμερα μερικά παλαιά έγγραφα, αυθεντικά-τάτα και διασκεδαστικώτατα, προς τέρψην τῶν ἀναγλωστῶν μας :

«**Αγλαδοκάμπος 12 Ἀπριλίου 1873.**
Ὁ **Σταθάμαρχης** πρῶτης τάξεως **χωροφύλακς** τῆς **38 ὀνοματίας** τῶν **πεζῶν**, πρὸς τὴν **σεβαστὴν Μερραρχίαν Ἀργολίδος** καὶ **Κορινθίας**.

Περὶ **ζωοκλοπῆς** τοῦ ἵππου.
«**Ἐγκλήσιος (!)** ἐδῶ **στέλλω τὴν κλαπήσαν ἵππου**, καθὼς καὶ τὸν **ζωοκλέπτην Ἴω Δημητρίου** κατοίκου **Ἀχλαδοκάμπου** φη- γόδουκου ὄντα καὶ φροντιστὰ περὶ τῆς παραλαβῆς τὸν πρὸς τι- μορῶν συμφῶνως τὸν νόμον.

Εὐδιπὸς ἀναφέρο.
Ὁ **Σταθάμαρχης Ν. Κ.**»

Ἐπιγραφή μιάς ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης πρὸς ἓνα ναυτὸν ποῦ ἵπηρετοῦσε ἐπὶ τοῦ εὐδρόμου ε'ὸ γαυάρχου Μισοῦλης».

«**Κύριον Ἀνάβαρχο Μοισαοῦ** τὰ ἐν **χειριθεῖ εἰς τὸν ναύτου Νοικόλα π' Λοιοιτηρίου Κατέχο**.

Εἰς Περέα».

Καὶ μὴ ἀκόμα **χωροφυλακτικὴ ἀναφορά :**

«**Ἐπίδαυρος τὴν 13 Μαΐου 1784.**

Ὁ **σταθάμαρχεον** πρῶτης τάξεως **χωροφύλακος** τῆς **55 ὀνοματίας** τῶν **πεζῶν**, πρὸς τὴν **σεβαστὴν μερραρχίαν Ἀργολιδοκορινθίας**

Περὶ **πυρκαϊῆς** διὰ τῆς οἰκίας.

«**Διευθίνο ἐσοκλόιστος** τὴν **πυρκαϊάν** τῆς **εἰκίας** τοῦ **Στάθρου Κωνσταντίνου** κατοίκου **Ἐπιδαύρου**, ἣ ὁποία ἀπετεφρόσας ἄλ- λην τὴν οἰκίαν γενομένην **πυρναλόωμα**, ἀλλὰ τὸ **ἐφτηχίμα** ὅπου εἶναι ἡ **θάλασσα** **κοντὰ** καὶ **ἐσθθῆ** ἐκ **θανάματος** καθὼς καὶ τὰ **βα- γένια** τοῦ **κρυσσοῦ** ὅπου ἦσαν **ἐμφυλάγμενα** εἰς τὸ **ὕψαιον**.

Ὁ **σταθάμαρχεον Κ. Χ.**»

Στὸ ἴπ' ἀριθμὸν 984 φύλλο τῆς ἐφημερίδος «**Λαὸς**» τῆς 12 Μαρτίου 1882 ἐδημοσιεύθη ἐπίσης ἡ ἐξῆς ἀμίμητη ἐδοιοποίησι :

«**Κατὰ τὴν ἴπ' ἀριθ. 4790** διαταγὴν τοῦ ὀπουργείου τῶν **Στρατιωτικῶν** ἐκτίθεται εἰς **συναγαγομὸν μειοδοσίας** ἡ προ- μήθεια τοῦ **σανοῦ** πρὸς **τροφῶν τῶν κτηνῶν** τῆς **ἐνταῦθα Φρου- ρᾶς**, **συμπεριλαμβανομένης** καὶ τῆς **Χωροφυλακῆς (!!!)**, ἐπὶ **ἐξήκοντα ἡμέρας**.

Ὁ **φρουραρχος**
Θ. Κυδωνῆς».

Καὶ μὴ ἀμίμητη ἐπιγραφή ἐπιστολῆς, παλαιᾶς ἐπίσης χρονο- λογίας :

«**Πρὸς τὸν Κηριὸν Ἀλεξῆν Κανελοπουλὸν ταγματάρχην υπω- γίου** (δηλ. **τριμητάρχη** ὀπουργείου) **Γ. Τσιτσικλή**
Ἐς Ἀθῆνας».

Ἡ κακοῦργα αὐτὴ γυναίκα ἄρχισε νὰ ἐπιβιδεῖται στὸ δολοφονικὸ τέλος ἀπὸ ἡλικίας ἑπτὰ χρονῶν, ὁπότε ἐδηλητηρίασε γιὰ πρῶτη φορὰ τοὺς ἰσηρέτες τῆς.

Κατόπι, ὅταν μεγάλωσε, ἀπεφάσισε νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν κύβλο τῆς ἐνεργείας τῆς μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν οικογενειακῶν φίλων τῆς.

Μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς συγκαταλέγονται δύο ἀ- δελφοὶ τῆς, μὴ ἀδελφὴ τῆς κ' ὁ πατέρας τῆς, τὸν ὁποῖο ἐδηλητηρίαζε σιγά-σιγά, γιὰ νὰ τὸν κληρονομή- σῃ, ἐπὶ δέκα μῆνες, ἐνῶ συγχρόνως τὸν ἐπεριωλεῖτο καὶ τοῦ ἔδει- χνε ἐξαιρετικὴ τρυφερότητα.

Ἄλλῃ διάσκη φαρμακείτωμα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἦσαν ἡ **Ἀκατε- ρνὴ** λὰ **Βουαζὲν**, (*) ἡ ὁποία ἐξαικοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τῆς μαῆς καὶ εἶχε ἰδρύσει συστηματικὴ ἐπιχειρήσι, κύριος σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦταν ἡ ἐπ' ἀμοιβῆ δηλητηρίασις παντὸς ἀτόμου.

Τὸ δηλητήριο ποῦ χρησιμοποιεῖτο γιὰ τὴ δουλειά τῆς ἦ... ἀξιό- λογη ἀπὸ τῆς ἐμαῖας ἦταν παρόμοιο μὲ τῆς προαναφερθείσης κομῆσης καὶ ἀπετελείτο ἀπὸ ὕδραργυρο, ὅπου καὶ ἄρσενικ.

Περὶσσημ τέλος ὑπέθεε μὴ δίκη ἐπὶ φαρμακεία, ἣ ὁποία ἔγινε στὴν Ἐλβετία κατὰ τὸ 1869 καὶ στὴν ὁποία ἦσαν κατηγορομένη ἐκόμα **Μαρία Ζαννερῆ**.

Τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας, τὸ ὁποῖο εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ τὴ μαῖνιά νὰ δηλητηριάσῃ, πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ κακοῦργου τῆς πά- φους, εἶχε ἀναλάβει σὲ κάποιον νοσοκομεῖο τῆς **Λωδίνης** θέσι νοσο- κμίας. Ἐκεῖ ἐδηλητηρίαζε κρυφὰ καὶ σιγά-σιγά τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ θαλάμου τῆς, τοὺς ὁποίους ἐπεριωλεῖτο μὲ μοναδικὴ ἀφοσίωσι καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους μάλιστα κρατοῖσε μετὰ τὸ θάνατό τους ὡς ἐνθόμιου τριχῆς τῆς κεφαλῆς των!..

(*) Γιὰ τὴ λὰ Βουαζὲν καὶ τὴν Μπρινθιλλιῆ ἔχομε γράφει στὸ «**Μπουκέτο**» ἐν ἐκτάσει.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΑΪ ΔΕΣ

Τὰ μεσάνυχτα σκεπάζουν τοῦ πελάου τὴν ἐρημίαν! Καλαμῆς καὶ μακροφάνες μέσ' στὴ ρεσματιά σαλεύουν καὶ τῆς θάλασσας νεράιδες μὲ τ' ἀρόβόλαστα κορμὰ κολυμποῦν στὸ περιγυμὸ καὶ στὴν ἀμμουδιά χορεύουν.

Χέρι-χέρι εἶνε παριμένες, στὴ γῆ κάτω δὲν πατοῦνε, σὰν ὀλόσπρες πεταλοῦδες τρυγυρίζουν μὲ χαρὰ καὶ τὴν ὠρα ποῦ χορεύουν πότε χάνονται καὶ σβῶννε, πότε πέφτουν σὰν τ' ἀστέρια μέσ' στ' ἀάψιμαντα νερά.

Μισοφέγγαγο γυρμένο στοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴ ῥιχνεῖ βλέμμα θαυματοῦμο ἅν' τὴν τόσην ἀμορφά τους καὶ στὴς ρεσματιάς τὴν ἀρχὴ ἀμορφη σπηλιά, κρυφὴ ἔξανεῖ κάθε γέλιο, κάθε χαρωπὴ τλιά τους.

Στὴν ἀτάραχη γαλήνη πότε-πότε τραγουδοῦσε, τὸ ποῦλι τῆς νύχτας παῖει μαγεμένη, σιωπηλὸ, τὰ χορτάσια, τὰ καλιμάια βλα στέκονται κ' ἀκούνη τὸ τραγοῦδι τῆς νεράιδας, τὸ τραγοῦδι τοῦ τρελλό! Κ' ἂν τ' ἀκούση κανεῖς ναῦτης διαπὸ τὴν ἀπὸ περὶνὰ ἀπὸ τὸ νεραϊδοῦσι-περιγυμὸ, συμφορὰ του! τὴν ἀγάπῃ καὶ τὸ σάτι τοῦ ξεχνᾷ, τὸ λυμὰν τῆς πατρίδας δὲν θὰ δῇ νὰ ξεπροβάλλῃ.

Θά τοῦ κἀνωμε καρτέρι μπόρες, σύννεφα καὶ ποῦσι, ἄμους κ' ἔρημος στὰ ἔξω ξένο κῆμα θὰ περνεῖ! Κάθε ναῦτης ἄς προσέχη τὸ τραγοῦδι μὴν ἀκούση, εἶνε πλάνο στὴν ἀρχὴ του καὶ φαρμάκι στὰ στερνά...

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Μέσα στὴ νύχτα τὴ γλυκειά τὴν ἀστροφωτισμένη, ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ γαλιού, κρυφὴ, μισοσβυσιμένη, ἀκούς σὰν ἀνατέναγμα καμιά γλυκειά φωνή; Ἐίνε μακρὸ ναυτόπουλο ποῦ φεύγει γιὰ τὰ ἔξω καὶ τραγοῦδι λυπηρὸ καὶ παραπονεμένα γιὰ κείνη ποῦ πονεῖ.

Τρέμει ἡ φωνὴ στὰ χεῖλι του... Τὸ κῆμα μοιμοιρῶζει... Ἡ μαυρομυῖτα ἢ λυγρὴ τ' ἀκούει καὶ δισκοῦζει.

Ποῦς ἔξοι τοῦ ναυτόπουλο ἀνίσως ἔξανθῇ; Ποὺς ἔξοι μέσ' στὴν ἔξημεριά, ποῦ μόνο θὰ περάσῃ, αὐτὴν ποῦ πρωταγάτῃσε ἀνίσως δὲν ἔξασῃ, τῆς θάλασσας παιδί;

Μὰ πάλι νοιόθει ἢ λυγρὴ πός πίσω θὰ γυρῖσῃ καὶ ὅσα στὸ ταξεῖδι τοῦ κορίτσιαν ἂν ἀπαντήσῃ, ἔξανθικαῖα, μελαχροινά, γλυκὰ καὶ χαρωπά, αὐτὸς ἀγάπῃ μοναχὴ θὰ κρυθῇ στὴν καρδιά του καὶ πάντα μέσ' στὴς πύρες του, στὴ λυτῃ, στὴ χαρὰ του ἔκτεινῃ θ' ἀγαπᾷ!

Κ' ἀκούει τὸ τραγοῦδι του, μονάχη, δεκρυσιμένη, καὶ ἢ ψυχὴ τῆς, σὰν αὐτὸ κ' ἔκτεινῃ φτωχομένη, στὸ τρυφερὸ ναυτόπουλο ἀδέλῃτα πετά. Τὸ δίνει τὴν ἀγάπῃ τῆς γιὰ νύχτῃ συμφορὰ του στὸ μαυρυνὸ ταξεῖδι του, στὴν τόση μοναξιά του καὶ ἀγάπῃ τοῦ ἔγῃ!

Μὰ λίγο-λίγο ἢ φωνὴ μακρύνεται καὶ σβῶνει. Ὅμως ἀκόμα στὴν καρδιά τῆς λυγρῆς ἀφίνει ἀπύλαλο λυπηρὸ, παρόσινο δειλό! Ἄ, τώρα, τώρα ὅπου πᾶς καθόλου μὴ φοβᾶσαι, δὲν θὰ ἔξασῃ ἢ λυγρῇ! Ποῦ φεύγεις μὴ λυτάσαι, ναυτόπουλο καλό!

N. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ὁ Ν. Δαμιανὸς ὄηρε ἓνας ἀπ' τοὺς πῖο γνωστοὺς παλῶς μας ποι- ῆτας. Ἡ ποιητικὴ του συλλογὴ, μὲ τὸν τίτλο «**εἰβάλασσα**», πῆρε πρὸ 30-40 ἔτων τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ Φιλαδέλφειο ποιητικὸ διαγωνισμὸ.

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

— Δικαίως ὀνομάζομε τὴν γῆν μητέρα, ἀφοῦ τὴν ποδοπατοῦμεν καὶ αὐτὴ δὲν παῖει νὰ ἀποδῇ καρποὺς καὶ ἄνθη.

— Δύο ἀρχαῖα δόξα, ἢ γλαῦξ καὶ ὁ ὄνος, κατέπεσαν καὶ ἐξημ- τελέσθησαν μεταγενεστέρως. Καὶ διὰ τὰ δύο πταῖουο ὁ καλόγηροι, ἀλλὰ διὰ τὸ κατὰ τὸ ὄνου μῖσος τῶν ἐνὶ ἀδικαιολόγητοι.

— Δὲν ὑπάρχει ἀφῆστεροον θέμα ἀπὸ σπανῶν ἄνδρα ποῦ συνο- δεύει μουστακαλοῦ γυναίκα. Σοῦ ἔρχεται νὰ τοὺς ἀλλάξῃς ροῦχα.

— Ὁ χειρότερος τῶν μεταφραστῶν ἐνε ἐκείνους ποῦ παρ- νεῖ τὰς ἐντιπώσεις του ἀπὸ τὰς ἐντιπώσεις ἄλλων.

— Ὅταν δημουργεῖ τις, πρέπει πῶτον νὰ συμβουλευεῖται τὴν ψυχὴν του καὶ κατόπι τὴν ψυχὴν ἐκείνων διὰ τοὺς ὀ- ποίους γράφει.
Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΓΛΟΥΣ

